

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 131. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357139184.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Det værste var jo det barn, som du sådan havde glædet dig til, stakkels ven. Å, når du har set på mig somme tider i de her dage, nej aldrig har noget gjort mig så ondt, hvad der angik os to. Det, jeg har forbrudt mod dig, er det værste af alting. Og jeg kunde ikke sige det, jeg helst vilde. Hvor kan jeg love dig — — jeg er to halve mennesker. Jeg er en dårlig kone — nu. Og der er noget endnu, som du ikke ved. Da jeg hørte, barnet var dødt, så tænkte jeg i et nu: Hvis det hele kunde gøres om, og jeg var sådan, at jeg ikke behøvede at bekymre mig om andet end om det barn, jeg ventede, det kunde ha været en dejlig tid. Jeg kunde straks, da det var kommet, aldeles bestemt forestille mig, hvordan en rigtig moer går og glæder sig til sit barn, og sådan vilde det også ha været med mig, dersom ikke — min kunst havde været i vejen. Jeg er så aldeles klar over, hvad det er for en glæde, jeg er blevet narret for, men det kunde ikke komme, mens jeg gik sådan.